

„Ano, skutečně jsme později uzavřeli manželský sňatek,“ potvrdil. „Měla krásné kaštanové vlasy a oči jako pomněnky, navíc chovala lásku ke zvířatům, stejně jako já. Když jsme se nastěhovali do menšího domku na okraji Londýna, ihned souhlasila s koupí několika zvířat. Vůbec první, které jsme si pořídili, byl černý kocour. Vzhledem k tomu, že jsme se s mou milou seznámili na farmě, kde jsme rádi pozorovali noční oblohu, vybrali jsme mu jméno Pluto.“

„Ale to je přece velmi romantické,“ usmála se Jane. Jak bylo jejím zvykem, snažila se v lidech vidět jen to nejlepší, a tak nechápala, proč je tento muž v Londýně proslulý jako tak špatný člověk.

„Ano, to je,“ přikývl. „To jsme si také říkali. Romantický vztah, dům, zahrada a zvířata. Co víc mi mohlo chybět, že?“ pousmál se. Nepůsobilo to však vůbec přátelsky, spíš zamyšleně a smutně. „Problém byl ze strany mé rodiny. Můj otec s matkou nikdy nepřenesli přes srdce, že jsem se oženil s prostou nevznešenou dívkou, a tak se mnou odmítali hovořit. Můj bratr, se kterým jsem v dětství trávil tolik času, strýc, i celý zbytek rodiny se jich drželi. Osaměl jsem jen se ženou a zvířaty.“

„Alespoň jste měl něco,“ snažila se ho povzbudit Jane.

„Ano, to měl. Ale také špatnou náladu, která se brzy začala přelívat v zálibu v alkoholu. Ze začátku to bylo nevinné jedno pivo denně, ovšem brzy se přidala i skotská whiskey a spousta dalšího.“

„Za to vy přece nemůžete,“ snažila se ho ospravedlnit Jane. „Alkoholismus je nemoc, to je jako angína nebo variola.“

Bowles se zasmál. „Možná by se to tak dalo interpretovat. Brzy jsem se nicméně vracel domů ve stále horší a horší náladě a začal jsem pít nejen večer v hospodě, ale i ráno. Nakonec mám pocit, že jsem už neznal a nepamatoval si stav střízlivosti. A manželka, Pluto i další zvířata to jen trpěli a trpěli. Až jednou, v záchvatu agrese, jsem Pluta zabil.“

Jane zalapala po dechu. „Ale- ale- ale vy- za to nemůžete,“ řekla jen. Tak zoufale se snažila chytit se něčeho, co by ho očistilo. „Ale můžu. Věděl jsem, co dělám. Vyřízl jsem mu oko a pak ho oběsil u sousedů na zahradě. A aby žena nic nepoznala, sehnal jsem na chlup stejného kocoura jako náhradu.“

Jane pomalu zavřela oči. „To je hrozné,“ řekla jen.

„Ano, to je,“ souhlasil. „Prostě jsem vyměnil jednu kočku za druhou, jako spotřebič, který dokoná svou službu, a tak jen koupíte druhý. Nicméně ani Pluto dva moc dlouho nevydržel. Chvilí poté jsem vztáhl ruku i na něj. Teda přesněji řečeno sekeru.“ Vy jste popravil i druhého?“ zeptala se ohromeně Jane. Pak dvakrát zamrkala a štípla se do tváře, aby poznala, že se jí to nezdá. Vyjekla

„Počkejte, ženská, skáčete mi furt do řeči,“ zamračil se.

„Ne, nepopravil. Moje manželka mi v tom zabránila. A tak skončila na jeho místě ona.“

„To je hrozné,“ zašeptala znovu dívka. „A... Jak to dopadlo?“

„Zazdil jsem ji. A kocoura omylem zaživa taky. Později mě vyslechla policie a u mě doma udělala několik prohlídek. Nakonec ji našli. Zvíře to přežilo.“

Jane vyschlo v puse. Nevěděla, co si má myslet. Její povaha jí šeptala, že za to ten nebohý muž určitě nemůže, rozum ale říkal něco jiného. „A co na to tedy řekla policie?“ zeptala se.

„Byl jsem odsouzen na doživotí. A tento trest jsem si také odpykal,“ odpověděl. To blondýna nechápala. Co potom tedy dělal tady? Neměl být v cele? Nadechla se, aby se ho na to zeptala, když vtom zaslechla z chodby někoho volat její jméno. Hledají ji kolegové! Spěšně se zvedla, aby vyšla druhému zaměstnanci naproti. Poté se ale ještě jednou otočila, protože jí znovu došlo, jak pramalý smysl závěr mužovy povídky dává.

Pohlédla na křeslo, ale to bylo prázdné. Jen pootevřeným oknem foukal vánek a na okně, přímo pod problikávající lampičkou, ležela kniha Havran. A vedle ní do klubička stočený... černý kocour.

ESTER ZIENTKOVÁ

Neolit

Neolit, mladší doba kamenná,
pro lidstvo moc znamená.

I kdybychom se snažili,
bez něj bychom tu nebyli.

Nové nástroje rukodělné,
ty pokroky jsou neuvěřitelné.

Civilizace se rozrůstá,
osadou les prorůstá.

Zemědělci se zlepšují,
lidé se sdružují.

Keramika není jen snění,
nýbrž důkaz, že lidstvo se mění.

Stavby, kultura, umění,
nových časů znamení.

ANONYM

* Za vznik básně děkujeme výchovným metodám paní profesorky Bursíkové *